

Mary 1:

Bårens gummi hjul gnisslade lite lätt ner du rullades fram genom de vitkalkade korridorerna. Du minns vakternas grova armar då de förde båren in i avrättningskammaren. Du mindes fängelsechefens stolta hållning då han för pressen berättade att du var den femte kvinnan som avrättats i år i Huntwille fängelset. Och att "här i Texas är minsann kvinnor och män lika inför lagen".

Den kalla känslan när doktorn tvättade din arm med alsolsprit fick dig att slänga en sista blick upp mot läktaren. Där stod dom allihopa, din far och din mor, och dina båda bröder på vars kinder glittrande tårar föll. Men bilden saknade någon, den var inte komplett.

"Då var det dags." Du kunde urskilja skadeglädjen i hela doktors gestalt då han tog fram flaskan som innehöll döden, den obarmhärtiga döden. Sticket från kanylen kändes inte allt för mycket, men ändå skrek du...

C. 35

Andrew 1:

Du minns glittret i hennes skrattande ögon när hon sprang över ängen i den strålände augustisolen. Om du bara kunde minnas hennes ansikte, om du bara kunde varit med henne den sista sekunden. Nu när hon dör, tappar livet sin mening, framtiden kommer alltid vara lika grå som den varit det sista året.

Du kysste hennes foto, lutade dig tillbaka i badkaret, såg de många hundra brinnande stearinljusen medan du svalde tablettorna. Du kände dig lugn, en frid spred sig genom din kropp och du slöt ögonen när du gick in i din sista dröm...

Sofia 1:

Kattens mjuka päls mellan dina darrande fingrar, berättade för dig att livet nog inte var helt värdelöst ändå. Det mjuka kurrandet från katten minskade din sorg då du tänkte på Dieter och hans skratt. Dina tankar stördes av ett ljud från undervåningen.

"Vem där" ropade du med din hesa röst, när du gick efter den skuttande katten ner för trappan. Dånnet från revolvren fick dig att minnas ljudet av SS-männens pistoler då de avrättade dina föräldrar. Du såg kattkroppens innanmäte spridas över hallväggen och hur mynningsflamman lyste upp den mörka gestalten. Det nästa du kommer ihåg är hur din högra axel slungades bakåt av den framfarande projektilen. Och smaken av blod innan allt blev svart.

Liam 1:

Liam du kommer ihåg hur du sprang på gatan i regnet och hur du hörde syrener på avstånd. När du rundade gathörnet såg du polisbilen komma emot dig. Du slet upp din varma revolver och avlossade några kulor som penetrerade förarens hjässa. Detta fick till följd att polisbilen sladdade upp på trottoaren och klämde fast dig mot en lyktstolpe. Det sista du minns är ljudet av ben som krossas när den obarmhärtiga metallen träffade din kropp och färgade hela världen röd...

Det vore nog ingen bra idé att basunera ut för världen att dina pts var så pass låga. Den kriminella bakgrunden är nog också något att hålla tyst om...

Franz 1:

Vinden från det öppna fönstret smekte ditt hår. Din hand kramade krampaktigt den senaste börsrapporten där det stod, svart på vitt att dina tillgångar hade sinat och att du nu var utblottad, det var över, finito...

Du slängde en sista blick på kortet av din avskyvärda, nu avlidna hustru. "Nå ja" tänkte du, inget ont som inte har något gott med sig och du fick ju i alla fall en hacka på livförsäkringen. Sedan tog du ditt sista darrande steg ut i avgrunden och den väntande asfaltens svarta gap.

Oj då Franz, du hade inte så mycket till pts va? Kanske något att knipa käft om. Det vore nog inte omöjligt om någon av de andra samlade blivit utsatta för någon av dina många miljonaffärssvindlar...

Liam 2:

Du var fattig, hungrig men fram för allt sugen på en sil. Pengarna tog slut för någon månad sedan och sedan dess levde du på, hos och av dina så kallade polare, men i morse tröttnade den sista och slängde ut dig. Du insåg att du nu skulle få klara dig på egen hand, men du är ju van. Du gick till banken, stod och hängde utanför bankomaten. Och så kom hon, pensionären. Du såg att hon tog ut en ordentlig sedelbunt, så du följde efter henne. Men innan du hann slå till gömde hon sig i sin stora villa.

På kvällen slog du sönder köksfönstret. Uppenbarligen hörde gumman när du krossade glaset. För du hade just kommit in när hon kom lunkade ner för trappan. Men som du alltid sagt "inget stoppar Mr. Smith & Wesson".

Liam din skutglade prick, du råkade visst knäppa Sofia i jakten på lite koks. Men det var mörkt så hon såg dig säkert inte. Sweet dreams baby...

Franz 2:

... Hade det inte varit för de där djävla socialist svinen skulle du aldrig varit här. Djävla kommunistpropaganda som får spridas fritt för vinden? Upp mot väggen och peppra de djävlarerna bara! Det var fackföreningarna som gjorde det, och deras djävla re-pre-sen-tan-ter som alltid la näsan i blöt. Det var dom som fick myndigheterna att uppmärksamma dig och dina "affärer". Du försökte visserligen in i det sista att hindra dem från att göra det. Du såg till och med till att likvidera några av dem, men det tycktes bara reta upp de andra ändå mer. Människans natur är allt bra konstig...

Annat var det med din fru, hon var så förutsägbar. Kött har ju aldrig betytt särskilt mycket för dig, och inte blod heller, i alla fall inte så länge det gäller andras blod...

Andrew 2:

Du har alltid varit annorlunda, alltid känt dig utanför. Tills du träffade Mary. Hennes sätt att le, hela hennes varelse fick dig att se livet på ett annat sätt. Hennes sätt att tala, gå, röra sig, ja allt var perfekt. Just därför blev du så chockad och därför blev livet så tråkigt, grått eller snarare svart. Varför trodde de inte henne? Varför såg de inte henne som hon var, en ängel på jorden nedstigen. Varför trodde inte juryn på henne? Varför utfärdade domaren enligt den barbariska seden det strängaste straffet. I ett helt år har livet varit meningslöst, men redan då i rättssalen bestämde du dig. "Om hon dör så ska jag dö".

Må så ske...

Sofia 2:

Dieters lukt svepte in i dig när du kastade dig in i hans famn. "Nu ska dom få!" sade han och viftade med papperen han höll i handen. "Detta ska väl få myndigheterna att öppna ögonen i alla fall!. Nu ska dom få se."

Och ni sa adjö senare på kvällen. Inte visste du då att det skulle vara sista gången du såg honom när han gick ut genom dörren. Det var hans kamp, hans stolthet som dödade honom. Om han bara inte hade kämpat så för rättvisan utan jobbat tyst och fridfullt, som alla andra, så skulle han säkert levat. Och ni skulle säkert kunnat dö tillsammans.

Men Dieter kunde inte tåla att en pojkspoling vid namn Franz Jr. Stark skulle kunna ställa flera tusen arbetare utan bröd för dagen. Och det var därför han dog. Tror du i alla fall. Kvar blev bara du och katten, ensamma i ett mörkt hus om natten...

Mary 2:

Ditt år i fängelset var det värsta året i ditt liv. Oskyldigt dömd för ett mord du ej begått. Du satt där och åltade "varför, varför". Dina försök att överklaga domen misslyckades fatalt eftersom de nya strängare lagarna för dödsstraff i Texas just hade börjat gälla. Som en ros utan vatten torkade du bort i brist på kärlek innanför de tjocka betongmurarna. Ena stunden fick du grova depressioner, kände dig övergiven, värdelös och saknade lust att leva, men snart fick du lust att fly, fly bort från denna betongbunker med inspärrade själar vars öde var bestämt att på dödens stig vandra.

Men alla dessa tankar om frihet gick inte i uppfyllelse, för nu ligger du där, död och kall med kanylen i armen...

Liam 3:

För lite mer än ett år sedan var du i stort behov av pengar sedan dina spelskulder blivit en aningen för stora. Du var villig att göra vad som helst för att avskriva skulderna. Och så kom det sig att en finanshaj vid namn Franz Jr Stark köpte dina skuldsedlar. Du blev därefter tvungen att göra honom den där ytterst otrevliga tjänsten... Men vad gör man med skulder på över \$ 100 000??

Du fick klara instruktioner och på kvällen gick du in med huvudnyckeln. I köket stod barnflickan, hon som fick skulden för det hela, och pratade i telefon. Du gav henne ett slag med pistolkolven och hon var helt blank. Sedan gjorde du din värsta handling du kan minnas, men \$ 100 000 är mycket pengar. Efter det att du stoppat in babyn i tvättmaskin gick du ut genom fram dörren som du noga låste efter dig. Din skuld var avskriven.

Mardrömmarna höll i sig i en halvt år men sedan började du med koks. Endast i knarktripparna kände du dig fri från skuld...

Sov du lilla videung... Du kommer ihåg din favoritkommentar: "Sweet dreams, Baby!" som du använder med en ganska tätt frekvens. Keep cool gangster boy!

Franz 3:

Ja, din fru ja... Hon var förutsägbar. För två år sedan vart det helt enkelt för mycket. Hennes gnäll, hennes eviga tjat drev dig till vansinne. Det var då du började tänka på det och en mäterlig plan tog form i ditt huvud. För lite mer än ett år sedan fick du tag på ett stackars offer vid namn Liam som hade ådragit sig större skulder än han klarade av. Du erbjöd dig att lösa dessa skulder mot att han gjorde dig en tjänst.

När din dotter väl var död och barnflickan, Mary, som din fru anställt, fått skulden, tog (som du beräknat) din fru sitt liv och du kunde leende stå och räkna sedelbunten som livförsäkringen gett...

Andrew 3:

Du minns hennes röst i telefonen, ljuv som alltid. Ni diskuterade vad ni skulle göra när du kom hem till helgen. Hon skrattade lite, sedan smällde det till och blev tyst. Du ringde och ringde utan att få något svar på en timme. Sedan svarade hennes arbetsgivare, Franz och han förklarade ganska sakligt att Mary nu satt på polisstation anklagad för mord.

Chocken satt kvar i kroppen i flera veckor. Domaren tog inte ditt vittnesmål på allvar, du var ju hennes pojkvän och "skulle kunna säga vad som helst". Och så förde de bort henne till slakthuset där hon försvan bort från verkligheten...

Sofia 3:

Blodet rann ner från tavlan du fått av din man i sextioårspresent. Kattens kropp slog med en duns ner i första trappsteget och någonstans inne i ditt huvud skrattade SS-männen sina råa skratt. Mynningsflamman lyste upp hans ansikte, ett ansikte som nu har etsats fast i ditt minne. Det var han! Det var han som sköt dig. Det är han som är djävulen.

Gode gud, fräls oss från ondo...
Liam, varför sköt du mig?

Mary 3:

Domstolens hårda bänk var kall. Du lade handen på bibeln, svor att bara säga sanningen, inte undanhålla något och så vidare. Sedan fick du berätta om hur du nattat lilla Josefine och sedan ringt din pojkvän Andrew. Hela tiden försökte åklagaren förvränga dina ord till osanningar som var lika falska som anklagelserna mot dig. Sedan berättade du om hur du hört någon säga: "Sweet dreams baby" och sedan svartnade det för ögonen.

Du vaknade med en ordentlig huvudvärk och tog gråtande ut Josefines lilla späda kropp ut den varma tvättmaskinen. När polisen kom grät du, men trots dina tårar blev du dömd till döden.

Liam 4:

Vad säger du Liam? Tror du Gud är så glad på dig? Tror du att skärselden är en angenäm upplevelse? Att brinna, att förkolnas...

Du kanske borde hämnas Franz för att han förstört ditt liv? Du kanske borde be Sofia och Mary om ursäkt? Fast å andra sidan så är det ju djungelns lag som råder. Det är inte ofta vinnaren ber förloraren om ursäkt.

Survival of the fittest...

Franz 4:

Så vad säger du, mörkrets apostel? Har du fått de andra godtrogna idioterna att lita på dig än? Om inte så är det nog dags nu. Som Lucifers sändebud är det din plikt att locka dessa själar ner till din herres rike så att du mottar din härskares belöning i stället för hans vrede.

Speciellt den religiösa Sofia skulle vara ett kap för din egna belönings skull. Få henne bara in i hissen och tryck på 666 så ordnar sig nog allt...

Sofia 4:

Din herre kallar på dig. Du känner hur han vill att du skall stå vid hans sida. De gyllene ballongerna är din väg till saligheten medan hissen förmodligen både kan gå uppåt och neråt. Följ ditt hjärta och du skall få återse Dieter.

Andrew 4:

Din mage drar ihop sig och inne i din själ känner du en fruktan för att lämna marken. Du minns din fruktansvärda flygrädsla och hissen ser uppenbarligen trevligare ut. Men ska du verkligen lämna Mary, nu när du äntligen fått träffa henne igen.

Mary 4:

Dina känslor har växt till liv igen och du ser åter igen Andrew i det rätta ljuset. Han är din frälsare, din lycka och allt du egentligen någonsin drömt om...